

ת"פ 44588/10/15 - תביעות צפת נגד י פ

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 44588-10-15 תביעות צפת נ' פ (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
תביעות צפת

המאשימה

נגד
י פ (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן שייחס לו את העבירות הבאות:

כניסה למקום מגורים/תפילה בכוונה לבצע עבירה (2 עבירות) - עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניסיון גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין + סעיף 25 לחוק העונשין.

גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

האישום הראשון

ביום 18/10/15 סמוך לשעה 01.36 נכנס הנאשם לדירה ברחוב הנרקיס 54 בקריית שמונה, בכך שפתח את דלת הדירה, נכנס לסלון וניסה לגנוב מתוך תיק השייך לבעלי הדירה, סך של 70 ₪ במזומן.

מעשיו של הנאשם התגלו על ידי בעלת הדירה אשר ראתה את הנאשם מחטט בחפצים וצעקה לבעלה שיקום ורצה לתפוס אותו אך הנאשם נמלט.

האישום השני

ביום 18/10/15 סמוך לשעה 05:26 נכנס הנאשם לבית מגורים ברחוב הנרקיס 26 בקריית שמונה, בכך שפתח את חלון הסלון, נכנס לתוך הבית וגנב מתוך שני תיקים סכום של 1,400 ₪ במזומן, השאיר את התיקים על הרצפה ועזב את הבית.

2. ביום 14/1/16 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה, יורשע וישלח לקבלת תסקיר אשר המלצותיו לא יחייבו את המאשימה.

תסקיר שרות המבחן

3. כפי שעולה מהתסקיר, הנאשם רווק בן 28 ונמצא בקשר זוגי. עלה עם אמו לישראל בשנת 1999, אביו נהרג על רקע סכסוך בגין חובות. הנאשם סיים 11 שנות לימוד, רצופות בעיות משמעת והישגים לימודיים נמוכים. צוין כי הנאשם חווה פגיעות רבות מילדים בבית הספר בשל כוויות בידיו ובצווארו. הנאשם לא שירת בצבא בשל התנגדות אמו.

עוד עולה מהתסקיר שהנאשם פוטר לאחרונה מעבודתו במפעל עקב צמצומים.

בגיל 7 נכווה הנאשם קשות בכל חלקי גופו ועבר מספר רב של ניתוחים. הנאשם היה עד לאלימות של האב כלפי אמו, הוריו התגרשו בהיותו בן 5 על רקע מאסרו של האב בגין עבירת אונס.

הנאשם טען כי אמו ניהלה מערכת זוגית עם גבר שהיה מטופל בתרופות הרגעה ומשם התוודע הוא עצמו לשימוש בסמים.

שרות המבחן מסר כי האם לא הצליחה להוות דמות סמכותית ומציבת גבולות עבור הנאשם, לא הצליחה להתמודד באופן בוגר עם בעיותיו ואף נהגה באלימות פיזית כלפיו.

עוד על פי התסקיר, הנאשם הורשע בגין עבירת סמים בשנת 2005.

צוין כי הנאשם הצליח להיגמל משימוש בסמים לפרקים והחליף את התמכרותו לסמים להתמכרות לאלכוהול. השתלב בשנת 2012 בקהילה טיפולית לנפגעי סמים ונשר אחרי 5 חודשים.

הנאשם השתחרר ממאסר כחצי שנה לפני ביצוע העבירות בתיק זה.

שרות המבחן מסר כי הנאשם לקח אחריות ראשונית על ביצוע העבירות, טען כי צרך אלכוהול לפני ביצוע העבירות ואינו זוכר את אשר עשה.

הנאשם ביטא בפני שרות המבחן תחושת בושה ממעשיו וגילה יכולת ראשונית להרגיש אמפתיה כלפי נפגעי העבירה.

שרות המבחן ציין כי לנאשם דפוס חוזר של שימוש בסמים ובאלכוהול, וכשהוא נמצא תחת השפעתם, הוא מבצע עבירות.

שרות המבחן דיווח כי לנאשם היו מספר הזדמנויות לגמילה מסמים אך הוא לא השכיל לנצלן, בתקופות בהן התמיד, תיפקד באופן תקין וגילה מחויבות ואחריות. גם במסגרות החינוכיות והתעסוקתיות התקשה להתמיד למרות שהיו תקופות בהן גילה התמדה וזכה להערכה והצלחה.

שרות המבחן מסר כי ישנו פער בין רצונו של הנאשם לנהל אורח חיים יציב ונורמטיבי לבין יכולתו להתמיד בכך לאורך זמן.

שרות המבחן העריך כי יש לשלב את הנאשם בתהליך טיפול אינטנסיבי של גמילה משימוש בחומרים ממכרים ומדפוס התנהגות התמכרותיים, תוך רכישת מיומנויות להתמודדות עם נסיבות חיים מורכבות. **אחרת קיימת הערכה לביצוע עבירות על ידו על רקע התמכרותו.**

הנאשם התנגד לשילובו במסגרת אינטנסיבית לטיפול בהתמכרויות.

שרות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות חלקית על מעשיו ונוטה להשליך את האחריות על גורמים חיצוניים.

עוד התרשם שרות המבחן, כי הנאשם מתקשה לתת אימון בדמויות טיפוליות או גורמי סמכות, והתקשה בקשר אינטימי לחשוף את קשייו וחולשותיו, קיימת אצלו מודעות עצמית אך היא לא ברמה מספקת וקיימים אצלו **כוחות מוגבלים לעריכת שינוי במצבו.**

בסופו של יום, שרות המבחן התרשם **מפרוגנוזה שיקומית נמוכה** אצל הנאשם ונמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 16/3/16 הגישו הצדדים את טיעוניהם לעונש בכתב והשלימו טיעונים בפניי בעל פה.

4. טיעוני ב"כ המאשימה בכתב

ב"כ המאשימה טענה כי לחובתו של הנאשם עבר פלילי מכביד ובין היתר בעבירות של התפרצות לבתי מגורים וגניבות בגין ריצה מאסר בפועל.

עוד טענה ב"כ המאשימה כי לחובתו של הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי בן 12 חודשים.

ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הולם ונפרד לכל אירוע בנפרד.

ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם - הגנה על שלום הציבור

עמוד 3

ורכוש, תחושת הביטחון, הגנה על פרטיות אזרחי המדינה ותושביה ומניעת התארגנות לצורך ביצוע פשעים והסבירה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית. בנוסף עמדה המאשימה על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה ועל חומרתן של עבירות ההתפרצות וגניבה מבתי מגורים.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם הוא בין 12-24 חודשי מאסר בפועל לכל עבירה בה הורשע הנאשם, מאסרים על תנאי, קנס, פיצוי, פסילה של רישיון הנהיגה ופסילה על תנאי, ועתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף העליון של המתחם שהוצע ובמצטבר וכן הפעלת המאסר על תנאי במצטבר, מאסר על תנאי ופיצוי.

5. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי העבירות שבוצעו על ידי הנאשם מהוות אירוע אחד ובהתאם לכך יש לקבוע לגביו מתחם עונש הולם אחד, והפנה לפסיקה שתומכת בטיעונו.

ב"כ הנאשם פירט את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת.

עוד טען ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם לכל העבירות בכתב האישום הוא בין מאסר בפועל אשר יכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שרות ועד 12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

ב"כ הנאשם סבור כי מדובר בעבירות ברף הנמוך של עבירות ההתפרצות שכן יוחסה לו כניסה למקום מגורים ולא התפרצות.

ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שרות המבחן ונסיבות חייו הקשות של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי יש להקל בעונשו של הנאשם בשל נסיבות חייו הקשות, החרטה שהביע בחקירתו במשטרה, הימנעותו מניהול הוכחות בתיק וחסכון הזמן השיפוטי וכן שיתוף הפעולה עם גורמי אכיפת החוק.

ב"כ הנאשם עתר להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם הענישה תוך התחשבות בעובדה כי לחובתו מאסר על תנאי בר הפעלה בן 12 חודשים.

בת זוגו של הנאשם העידה לטובתו כעדת אופי, וביקשה להקל בעונשו של הנאשם. סיפרה כי הנאשם מגדל יחד עמה את חמשת ילדיה, תומך בה כלכלית ונפשית וכי ילדיה אוהבים אותו, קשורים אליו וקשה להם בלעדיו.

6. הנאשם

הצטער על מעשיו, ביקש כי תינתן לו הזדמנות לשקם את חייו והבטיח כי לא יחזור על מעשיו.

הנאשם טען כי הוא מבין שהוא זקוק לעזרה וכי עם שחרורו הוא מתכוון לטפל בעצמו.

דין והכרעה

7. תיקון 113 לחוק העונשין קובע את העיקרון המנחה בענישה, שהנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשלושה פרמטרים: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. בפתח הדברים אציין, כי באשר לשאלה אם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים נפרדים - מדובר, אמנם בשתי עבירות רכוש נפרדות, שעניין כניסה כל פעם לבית אחר, ואולם במקרה זה ניתן להתייחס לשני האירועים והעבירות כאל אירוע עברייני אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, זאת בהתאם לסעיף 40(א) לחוק העונשין. העובדה כי מדובר בכניסה לשני בתים תשפיע על קביעת מתחם הענישה.

הנאשם נכנס באותו לילה ובאותו רחוב, בשתי הזדמנויות, שמספר שעות מפרידות ביניהן לבתי מגורים בכוונה לבצע גניבה, באירוע הראשון לא הצליח הנאשם לגנוב דבר ובאירוע השני גנב ₪1,400.

להשקפתי, אין במקרה זה נפקות מעשית להחלטה אם להתייחס לעבירות בנפרד, ולקבוע בגין שני מתחמי ענישה, או שמא להעדיף קביעתו של מתחם כולל אחד, שכן כך או אחרת, העונש הסופי ייקח בחשבון את כלל הנסיבות.

בע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נגד מדינת ישראל, בחן בית המשפט את השאלה האם יש לסווג מעשים אשר בוצעו כאירוע אחד, תוך התייחסות למבחן ה"קשר ההדוק" בין המעשים המחייב לראות אותם אירוע אחד.

"ברי כי בין המעשים מתקיים קשר הדוק המחייב לראותם כאירוע אחד בלבד: המעשים השונים מהווים חלק מאותה תוכנית עבריינית (אף אם זו התגבשה "תוך כדי תנועה"); הם התקיימו בסמיכות זמנים; והם נובעים זה מזה... כפי שציינתי בעניין ג'אבר, "התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים"... הריחוק הגיאוגרפי בין המעשים אינו מצביע איפוא על כך שעניין לנו בשני אירועים שונים; ואין בו כדי לגרוע מהקשר ההדוק שכלל מעשי המערער מקיימים ביניהם. משמצאנו כי היה לסווג את המקרה שבפנינו לאירוע אחד חלף שני אירועים, עלינו, כפועל יוצא, לעמוד על מתחם ענישה אחד ההולם אירוע זה (סעיף 40(א) לחוק). כאמור, הגבול העליון (אך לא המחייב) למתחם הענישה יהא הצטברותם של עונשי המקסימום הקבועים בחוק לכל אחד מהמעשים בתוך האירוע".

דברים ברוח דומה נאמרו גם בע"פ 5668/13 ערן מזרחי נגד מדינת ישראל.

9. **הערך החברתי** - עבירת כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה הינה עבירה חמורה מסוג פשע שהעונש המקסימאלי בצידה הוא 5 שנות מאסר בפועל. העונש בגין עבירת הגניבה הוא 3 שנות מאסר בפועל. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות אלה הנם ההגנה על שלום הציבור וקניינו, תחושת הביטחון, שלווה הנפש והפרטיות. בנוסף, העבירה טומנת בחובה פוטנציאל להתפתחות אלימה במפגש בין הפורץ לדיירי הבית.

לעניין זה, יפים הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 244/10 **אלכסנדר קרופניק מיר נגד מדינת ישראל**:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."
ראו גם דבריו של כב' השופט מלצר בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נגד אורן אואזנה**:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצת באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם."

10. בבואנו לאמוד את מידת הפגיעה בערך החברתי על פי **נסיבות ביצוען של העבירות** - יש לשים לב לכך שהנאשם נכנס לשני בתי מגורים, בשעות לילה מאוחרות.

באישום הראשון, התעוררה בעלת הבית וראתה את הנאשם בתוך ביתה מחטט בחפצים. הנאשם נמלט בשלב זה לנוכח זעקותיה של בעלת הבית מבלי שהספיק ליטול רכוש, ואולם הפגיעה שנעשתה בתחושת הבטחון של בעלי הבית, באירוע קשה של מפגש עם עבריין פולש, בחושכת הלילה, בתוך הבית פנימה, הנה פגיעה ניכרת, אשר לא מתאזנת בכך שלא נגרמה בסופו של דבר פגיעה ברכוש. במקרה זה, הסתיים האירוע בכך שפוטנציאל האלימות הטמון בעבירות ההתפרצות והכניסה למגורים לא התממש למרבה המזל, שכן הנאשם נמלט. מבחינה זו, חומרתו של המקרה פחותה ממקרים בהם בפועל נוקטים

עברייני רכוש באלימות לשם הימלטות, ואולם למרות זאת, מדובר בסיטואציה בה קיים פוטנציאל לפגיעה בבעלי הבית, פגיעה נפשית בהם, פגיעה בפרטיותם וכן פוטנציאל לפגיעה ברכוש.

למרות שנתפס תוך כדי מעשה על ידי הבעלים בבית הראשון אליו נכנס, לא נרתע הנאשם מלבצע באותו לילה עבירה נוספת, בכך שנכנס כעבור מספר שעות לבית השני, שבו הצליח יותר, ומשם גנב 1400 ₪. ביצועה של העבירה השנייה, ברצף, ולאחר שהראשונה לא צלחה, מעידה על תעוזה רבה ועל נחישות להשיג כסף ויהי מה, על חשבון פגיעה באחרים, ועל אף סיכון מוחשי להילכד, עקב לכידתו קודם לכן על ידי בעלי הבית הראשון. התנהגות זו מונעת, ככל הנראה, ועל פי המפורט בתסקיר, מתוך התמכרות ותלות בסמים או אלוהול, והיא תומכת במסקנת התסקיר כי הנאשם עלול להמשיך ולפגוע בעתיד בציבור, על רקע ההתמכרות.

עבירת כניסה לבית מגורים פחותה בחומרתה מעבירת התפרצות, מבחינת התחכום והתעוזה, ואולם הפגיעה בנפגעי העבירה בשתי העבירות דומה בחומרתה מבחינת הפרת תחושת הביטחון והפגיעה בפרטיות.

על פי התסקיר, הנאשם טען כי ביצע את העבירות בהיותו בגילופין, וכי אינו זוכר את האירועים. בנוסף נטען כי מצוקה כלכלית והכרח לממן שכר דירה הניעו את הנאשם. אין בטענות אלה משום הקלה או הצדקה, ולו חלקית, של המעשים, במיוחד שעה שאין בפנינו כל פרוגנוזה שיקומית.

תלות בחומרים משכרים, טיבה היא כי היא מוחקת אצל העברין את נורמות המוסר ואת ראייתו של האחר. את מקומם של אלה, מחליף הצורך הבלתי נשלט לממן את מנת הסם או בקבוק המשקה. ברקע ההתמכרות יש השלכה ניכרת על תפיסת חומרת המעשים, ועל הצורך המוחשי להגן על הציבור מפני עבריינות עתידית.

11. **מדיניות הענישה** - בית המשפט העליון עמד על הצורך בהחמרה בענישה בעבירות כניסה והתפרצות לבניין מגורים וגניבה בע"פ 3297/10 **איליה וולקוב נגד מדינת ישראל**:

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של "ביתי הוא מבצרי". קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי יאמוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות. ובכלל, בעבירת התפרצות טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה, והיא יכולה להתגלגל בנקל לעבירת שוד ואלימות, והמקרה שבפנינו אך יוכיח. בעבירות מעין אלה, שומה על בתי המשפט להגן על הציבור מפני פגיעתו הרעה של המערער ושכמותו."

12. מעיון בפסיקה שניתנה בעבירות כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה וגניבה עולה כי הוטלה ענישה בכוללת מאסרים משמעותיים בפועל.

א. רע"פ 4928/09 **זאב חדד נגד מדינת ישראל**, המבקש, בעל עבר פלילי מכביד, הורשע בעבירה של כניסה לבית מגורים במטרה לבצע גניבה. בית המשפט הטיל עליו 12 חודשי מאסר בפועל, שני מאסרים על תנאי, וכן הופעלו שני מאסרים על תנאי שעמדו נגדו, בני 12 חודשים כל אחד, בחופף ביניהם ובמצטבר למאסר שנגזר בתיק הנוכחי.

ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי, נדחה. מאידך, התקבל ערעור המדינה כנגד העונש, והוחלט להפעיל את המאסרים על תנאי במצטבר, כך שתקופת המאסר הכוללת תעמוד על 36 חודשים. בקשת רשות הערעור נדחתה והעונש הותר על כנו.

ב. רע"פ 2326/15 **עידן בנימין נגד מדינת ישראל**, המבקש הורשע בבית משפט השלום בעבירה של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה. בית המשפט גזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי קנס ופיצוי. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן בקשת רשות הערעור לעליון נדחתה.

ג. רע"פ 3153/15 **ויסבולוד מטבייצ'וק נגד מדינת ישראל**, המבקש הורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסיוע לפריצה לבניין בכוונת גניבה. המבקש הינו נעדר עבר פלילי. בית המשפט גזר עליו 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ועונשים נלווים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של המערער והפחית את עונש המאסר בפועל ל-6 חודשים, שאר העונשים נותרו על כנם. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש.

ד. רע"פ 5552/10 **דוד ברכה נגד מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בו התקבל באופן חלקי ערעורו על פסק דין של בית משפט שלום. בית המשפט השלום הרשיע את המבקש ואדם נוסף בהתפרצות לבניין וביצוע גניבה בשני מקרים, והשית עליו 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיצר תקופה זו והעמידה על 13 חודשי מאסר בפועל.

ה. רע"פ 8114/10 **רדואן רשיד אבו חדיד נגד מדינת ישראל**, המבקש הורשע בהתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים וביצוע גניבה. המבקש בעל עבר פלילי, בית המשפט השלום השית עליו 3 חודשי מאסר על תנאי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל והוא נדון ל-7 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה והתחייבות. בקשת הרשות הערעור לעליון נדחתה.

ו. עפ"ג 39070-02-13 **צרלי בן ברוך נגד מדינת ישראל**, המערער, בעל עבר פלילי מכביד, הורשע יחד עם אחר, על יסוד הודאתם בעבירה של כניסה למגורים בכוונה לבצע גניבה וגניבת מפתחות הבית. בית משפט השלום השית על המערער 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ועל שותפו, נעדר עבר פלילי, 9 חודשי מאסר בפועל. ערעור המערער לבית המשפט המחוזי נדחה.

ז. עפ"ג 21338-11-13 **מחמוד גנימאת נגד מדינת ישראל**, המערער הורשע יחד עם אחר בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה וכניסה לישראל שלא כחוק.

בגין האירוע של כניסה לדירת מגורים וגניבה, נקבע מתחם עונש בין 8-20 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט גזר עליו 22 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה.

ח. ע"פ 27618-06-12 **אופיר-עופר שלום נגד מדינת ישראל**, המערער, בעל עבר פלילי ישן, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של כניסה לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה. בית משפט השלום גזר עליו 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של המערער, זאת בעיקר בשל פציעתו במהלך ביצוע העבירה והיות עברו הפלילי ישן, והעמידו על 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל ויתר רכיבי גזר הדן הותרו על כנם.

ט. ת"פ (י-ם) 41409-09-13 **מדינת ישראל נגד זין אלדין גרדאת**, הנאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, הודה והורשע בביצוע עבירות של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה ושהייה בלתי חוקית. בית המשפט קבע מתחם ענישה בין 10 ועד 22 חודשי מאסר בגין שתי העבירות. בית המשפט הטיל עליו 9.5 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו ושלושה מאסרים על תנאי.

י. ת"פ (ת"א) 1797-07-10 **מדינת ישראל נגד אדם עבדאללה**, הנאשם, נעדר עבר פלילי, הודה והורשע בביצוע עבירה של כניסה למקום מגורים לביצוע גניבה וגניבה. בית המשפט גזר עליו 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי וקנס.

יא. ת"פ 61433-12-14 **מדינת ישראל נגד ופיק מרעי**, הנאשם, בעל עבר פלילי הכולל 27 הרשעות קודמות, הודה והורשע בביצוע עבירת כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה. בית המשפט גזר עליו 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 2 מאסרים על תנאי, קנס ופיצוי.

13. לאור האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם, בגין העבירות בשני האישומים הנו בין 10-24 חודשי מאסר בפועל.

14. לא מצאתי שיקולים המצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם, לקולא או לחומרא.

השמה בתוך מתחם העונש - גזירת עונשו של הנאשם

15. בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין, בקביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב ב**נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**.

הפגיעה של העונש בנאשם - אין חולק כי שליחתו של הנאשם מאחורי סורג ובריח יביא לפגיעה בחייו, למרות ריצויו בעבר מאסרים בפועל ואפילו ממושכים.

הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - אקח בחשבון במידה הראויה את דבריה של בת זוגו של הנאשם, לפיהם הוא תומך בה ובילדיה.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו - הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה במסגרת הסדר הטיעון וחסך זמן שיפוטי. הנאשם ביטא תחושת בושה וגילה יכולת ראשונית להביע אמפטיה כלפי נפגעי העבירה. יחד עם זאת, הנאשם נמצא בלתי בשל לטיפול שיקומי ארוך טווח.

נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להם השפעה על ביצוע העבירה - שרות המבחן סקר את תולדות חייו הקשות של הנאשם, במיוחד לגבי פציעתו הקשה בצעירותו, והרקע המשפחתי. רקע זה הוא שהוביל להתמכרות ועבריינות.

הנאשם החל לצרוך סמים ואלכוהול בגיל צעיר, עבר מספר ניסיונות גמילה אך הם לא צלחו.

עברו הפלילי של הנאשם - לחובתו של הנאשם עבר פלילי הכולל 3 הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות של התפרצות, הסגת גבול, גניבה, היזק לרכוש, ועבירות בתחום הסמים. בנוסף לחובתו של הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 12 במסגרת ע"פ 3825-09-12 של בית המשפט המחוזי בנצרת. הנאשם השתחרר ממאסר קודם משמעותי זמן לא רב לפני ביצוען של העבירות נשוא תיק זה. מדובר בעבריינות רכוש סדרתית, אשר מהווה נסיבה לחומרה, ומחייבת את הרחקתו של הנאשם מהחברה לתקופת מאסר משמעותית.

סוף דבר

16. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שנת מאסר בפועל.

ב. הפעלת מאסר על תנאי בן 12 חודשים, כאשר תשעה חודשים מתוכם במצטבר ושלושה בחופף למאסר זה, וזאת כהטבה מידתית לנאשם.

כך שסה"כ ירצה הנאשם 21 חודשי מאסר בפועל.

ג. מאסר על תנאי בן 8 חודשים, הנאשם יישא עונש זה אם יעבור במהלך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו, עבירת רכוש מסוג עוון או פשע.

ד. חתימה על התחייבות על סך 2,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות רכוש מסוג עוון או פשע, וזאת במהלך תקופה של שנתיים מיום שחרורו ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' אייר תשע"ו, 18 מאי 2016, במעמד הצדדים.